

РЕШЕНИЕ

№ 423

гр. София, 21.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 5-ТИ ТЪРГОВСКИ, в закрито заседание на двадесет и първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Величка Борилова

Членове: Зорница Гладилова
Рени Ковачка

като разгледа докладваното от Величка Борилова Въззивно търговско дело № 20221001000450 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.25, ал.4 ЗТРРЮЛНЦ и е образувано по жалба на С.Г. В. – ЕГН *****, в качеството му на избран за председател на управителния съвет на сдружение с нестопанска цел „Дружество на репресирани македонци в България, жертви от комунистическия терор“ насочена против Решение № 36/12.04.2022 г., постановено по т. д. № 64/2022 г. по описа на ОС Благоевград, с което е потвърден отказът на длъжностното лице по регистрацията /ДЛР/ при АВ с № 20220307110109/08.03.2022 г., постановен по подаденото заявление от жалбоподателя с вх. № 20220307110109/07.03.2022 г. за вписване на Сдружение с нестопанска цел „Дружество на репресирани македонци в България, жертви от комунистическия терор“.

В жалбата се правят оплаквания за неправилност на първоинстанционното решение, като постановено в нарушение на установените от ЗТРРЮЛНЦ правила за вписване на сдруженията с нестопанска цел. Твърди се, че изводите на съда в насока, че целите на сдружението били насочени срещу единството на нацията представлявали пряка дискриминация на етническа основа срещу членовете на сдружението. Отделно от това съдът не бил обосновал изводът си по какъв начин македонската идентичност на членовете на сдружението и правото им на сдружаване застрашавали обществения ред в държавата, вкл. във връзка с нормата на чл.11, ал.2 КЗПЧОС и Решение от 28.05.2020 г. на ЕСПЧ.

Поддържа се и че с подаденото заявление са заявени за вписване всички органи на сдружението, а секретар-касиер не е избран на учредителното събрание, защото същият се избирал в последствие и нямал представителни функции.

Във връзка с тези оплаквания се иска отмяна на решението на ОС Благоевград, респ. – на постановения отказ на ДЛР при АВп и задължаване на последната да впише сдружението в ТР.

Софийският апелативен съд, в решаващия състав, като съобрази доводите на жалбоподателя и съобрази данните по първоинстанционното дело, приема следното:

Жалбата на С. В. е процесуално допустима, като подадена в рамките на преклузивния срок по чл.25, ал.4 от ЗТРРЮЛНЦ срещу подлежащ по въззивен контрол съдебен акт.

Обжалваното решение е валидно и допустимо, а при преценка на неговата правилност, решаващият състав съобрази следното от фактическа и правна страна:

Производството пред АВп е било образувано по заявление с вх. № 20220307110109/07.03.2022 г. за вписване в регистъра на юридическите лица с нестопанска цел на Сдружение с нестопанска цел „Дружество на репресирани македонци в България, жертви от комунистическия терор“, определено за извършване на дейност в частна полза.

Заявлението А15 е било подадено от жалбоподателя С.Г. В., в качеството му на избран за представляващ сдружението /негов председател/, а към него са били приложени протокол от учредително събрание на сдружението от 05.03.2022 г., подписано от общо шестимата учредители – физически лица, присъствали на учредителното събрание, списък на същите, пак подписан от тях, устав на сдружението, подписан от учредителите, декларация по чл.13, ал.4 от ЗТРРЮЛНЦ, документ за платена ДТ.

Произнасяйки се по заявлението ДЛР е отказало да впише сдружението с аргумент, че заявените за вписване органи – управителен съвет и общо събрание не кореспондират с приетия на учредителното събрание устав, според който е предвидено и съществуването на председател на сдружението и секретар-касиер като органи с определение функции. Освен това е приел, че целите на сдружението не съответстват с поставените от законодателя изисквания за дейност в частна полза по смисъла на чл.2, ал.1 ЗЮЛНЦ, защото са в противовес със забраната, залегнала в чл.44, ал.2 от Конституцията на РБългария.

С обжалваното решение този му отказ е потвърден, като първоинстанционният съд е приел, че констатираното несъответствие на подлежащите на задължително вписване обстоятелства и установяващите се от приложенията към заявлението /устав/, е налице. И т.к. същите попадат в обхвата на проверката, която ДЛР извършва задължително по арг. от чл.21 ЗТРРЮЛНЦ, то атакуваният отказ е правилен.

Решаващият съдебен състав намира с оглед изложеното, че обжалваното решение е правилно, като във връзка с развитите оплаквания в частната жалба, инициирала настоящето производство, излага следното:

Оплакванията на частния жалбоподател могат да бъдат обобщени в две основни направления, а именно: 1/ такива, касаещи несъществуването на констатираните несъответствия между заявените за вписване обстоятелства и тези, установими от приложенията към заявлението и 2/ такива, касаещи липсата на несъответствие между целите на сдружението и конституционно установени принципи в РБългария от действащата Конституция.

По отношение на първото оплакване:

Установява се от съдържанието на заявлението, че в графа 12д „органи на сдружението“, където се изисква да се посочи наименованието на органа на управление, заявителя е посочил управителен съвет, а в последващите т.1 – т.3 – имената на физическите лица, членове на управителния съвет.

В противорес на горното, в заявлението като представляващо сдружението лице е посочен единствено С.Г. В., без да е конкретизирано органното му качество.

Според представените към заявлението документи – протокол от общо събрание и устав, С.Г. е бил избран от учредителното събрание за председател на сдружението за срок от 5 години.

Видно от чл.8 от устава, който единствено съдържа регламентация на правомощията на председателя, той представлява сдружението в РБългария пред държавните органи, обществени и международни организации.

При гореустановеното обоснован е изводът на ДЛР, възприет и от първоинстанционния съд, че в случая са заявени за вписване обстоятелства, които не кореспондират с приетия от учредителното събрание устав, а според решаващия състав те са и в противоречие с на нормите на чл.25, чл.30 и чл.31 от ЗЮЛНЦ.

Така според чл.25, ал.1, т.3 от ЗЮЛНЦ общото събрание /ОС/ избира и освобождава членовете на управителния съвет /УС/, като правата му за тези решения не могат да бъдат възлагани на други органи /ал.2 на с.чл./.

Според чл.30, ал.1, УС се състои най-малко от три лица - членове на сдружението, а според ал.2 на с.чл. - УС избира от своя състав председател, като в устава може да се предвиди, че председателят се избира от общото събрание или друг орган на сдружението. Съответно – ал.3 допълва, че няма пречка по решение на общото събрание функциите на управителен съвет могат да се изпълняват и от едно лице - управител. Последното, предвид че чл.31 ЗЮЛНЦ дефинира правомощията на УС, като първото от тях е да представлява сдружението, както и да определя обема на представителната власт на неговите членове.

Логическото и систематично тълкуване на обсъдените текстове сочат, че волеобразуващ орган на сдружението с нестопанска цел е общото събрание, а волеизявяващ – управителния съвет - арг. чл.31, т.1 от специалния закон. Последният от своя страна избира от своя състав председател, или – ако това е предвидено изрично в устава - същият може да се избере от общото събрание или друг орган на сдружението, но обема на представителната му власт обаче, както вече се посочи, следва да се определи именно от УС.

В случая се установява от протокола от учредителното събрание на сдружението, че е избран управителен съвет от трима души, вкл. и председател на сдружението /т.4 от дневния ред/, което действие съответства на правомощията на ОС, посочени в чл.1, ал.1, т.3 от устава.

От приложените документи обаче се установява – чл.8 от устава, че на председателя на сдружението са предоставени представителни функции, каквито специалният закон възлага изрично на управителния съвет /цитирания чл.31, т.1/, без да е налице решение на ОС, нито разпоредба в устава, предвиждащи възможност по решение на ОС тези функции на УС да се изпълняват само от едно лице – председателя на сдружението.

В този смисъл и не се твърди от жалбоподателя, нито се установява от приложените към заявлението доказателства, да е налице взето решение на УС, което са определи обема на представителната власт на председателя. И т.к. посочените до тук обстоятелства попадат в обхвата на проверката, която ДЛР извършва задължително по арг. от чл.21 ЗТРРЮЛНЦ, то атакуваният отказ в частта му, касаещ несъответствието между заявените за вписване органи на сдружението и установимите от приложените документи към заявлението, е правилен.

Съобразно установеното от чл.21 от ЗТРРЮЛНЦ, в обхвана на задължителната проверка, която ДЛР извършва относно подлежащите на вписване обстоятелства, е установяване съществуването на всяко такова заявеното за вписване обстоятелство и съответствието му със закона. Тази проверка се извършва във връзка с представените документи от заявителя.

В случая при осъществяване на тези си правомощия ДЛР е констатирало несъответствие между посоченото в т.12д от заявлението, касаещо органите на сдружението и посоченото в заявлението относно това обстоятелство, във връзка с установените данни от приложените документи към заявлението – устава на сдружението.

Според решаващият състав посочването на представляващо сдружението лице в заявлението за вписването му, чийто правомощия не са уредени от устава, вкл. с решение на УС, е в категорично несъответствие с изискването на т.10а в същата графа да се посочат представляващите лица по отношение конкретното юридическо лице с нестопанска цел /чл.18, ал.3 от ЗЮЛНЦ/.

Като е достигнал до идентични изводи, първоинстанционният съд е постановил правилен съдебен акт, който, само по изложените съображения, следва да се потвърди.

Единствено за пълнота следва да се посочи, че решаващият състав е запознат с цитираното от частния жалбоподател Решение от 28.05.2020 г. на ЕСПЧ, постановено именно по негова жалба.

Във връзка с неговите мотиви счита, че изискването на съда за спазване императива на материалния закон, установим от ЗЮЛНЦ и ЗТРРЮЛНЦ от всички граждани на

РБългария не е непропорционална намеса в правата на жалбоподателя.

Счита също, че обективното българско право чрез Закона за обявяване на комунистическия режим за престъпен /обн., ДВ, бр. 37 от 5.05.2000 г./ и Закона за политическа и гражданска реабилитация на репресирани лица /ДВ бр.50/1991 г., изм. и доп. до ДВ бр.43/2016 г./ е създадо необходимата правна рамка за реабилитиране на всички лица вкл. и тези, които считат себе си за принадлежащи към друг етнос, различен от българския, ако са били засегнати от комунистическия режим. В случая изложените от заявителя цели на сдружението и средствата за постигането им не касаят защита на правата и законните интереси на репресирани лица така, както се заявява, а са насочени към официнализиране и популяризиране на етнос, който заявителите твърдят, че съществува в рамките на суверенната държава. За постигане на тези цели се предвиждат провеждане на чествания на исторически дати и събития, без същите да се сочат конкретно, за да се прецени относимостта им към определен етнос или към историята на българската нация, вкл. и чрез организирането на регионални събори на етнически принцип.

Последното категорично не съответства на установените от Конституцията на РБългария и специалния закон – ЗЮЛНЦ, принципи за единство на нацията и предпоставят провокирането на национална и етническа вражда, което е достатъчно за решаващия състав да приеме, че отказът на съда да впише конкретното сдружение е пропорционална намеса в правото му по чл.11 ЕКЗПЧОС.

Така мотивиран, Софийският апелативен съд, ТО, 5-и състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 36/12.04.2022 г., постановено по т. д. № 64/2022 г. по описа на ОС Благоевград.

Решението е окончателно.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____